

Skriveoppgave 1 a 662

Norsk var det første språket jeg lærte.

"Kra, kra, kra!" Lydene fra kråkene fikk meg til å skjelve. [M1] "Er du sikker på at dette gjør bra?" sa jeg med skjelven stemme. [F1] "Tror du virkelig at det finnes spøkelser der?" [M1] "Jo litt. Vel..." nølte jeg. "Det er bare snakk om et kjøpt veddemål." Det var kaldt og fuktig ute. Typisk skummelt! Vi gikk mot en gammel hytte. Hytten var slitt og malingen var bare små flakk som stakk ut. [M1] stoppet rett foran døra inn til hytten. Jeg sto litt lenger unna han. Jeg så et ansiktsuttrykket til [M1] forandret seg til mer usikkert. Han tok grep om håndtaket, presset det ned, og tok et steg inn. "Kommer'u eller?" sa [M1] og stirret på meg. "Ja.. jo." Jeg gikk sakte inn døren. [M1] møtet han. Inne i hytten, eller det alle kaller et spøkelseshus, var det mørkt. Det var hvite tepper som lå over møblene. Det var en sliten trapp der, som sto plassert over mange malerier. [M1] tok opp en fyrstikk og tente den på, med lighteren som lå i skoens hans. For å si det sann så hjalp ikke fyrstikken så mye. "Jeg sjekker underetasjen, og du sjekker over etasjen." sa [M1] og så på meg. //

Jeg nølte og stirret forvilet tilbake på [M1].

[M1] snudde seg og gikk innover i huset. Jeg snudde meg og gikk mot den gamle trappen. Jeg gikk sakte opp trappen. "Fader as!" hørte jeg [M1] skrike. Jeg stoppet og sto helt still. Over etasjen var det mørkt, så jeg kunne ikke se så mye. Det var helt stille. "Hjelp!" Skriket var høyt og skjærende." [M1] "I" skrek jeg. Ingen svarte. Jeg gikk sakte ned trappen. Hjertet banket. Jeg kunne høre meg selv poste. Når jeg var nede gikk jeg innover i huset. Det var stapp mørkt der. [M1] lagde ingen fler lyder. Jeg stønset, og så meg rundt. Det var noen som pustet meg i nakken. Jeg sto muse stille. Hjertet banket enda fortere. Jeg kunne kjenne en kald hånd på skulderen. Det var da jeg løp. Jeg løp mot den gamle tredøren. Jeg slo og sparket, men den ville ikke åpne seg. Det var noen fler her. Plutselig kjente jeg en hånd rundt nakken. Jeg skrek i siste øyeblikk. Det suste kjappe bilder fra livet mitt tidligere igjennom hodet mitt. Så følt jeg på det gamle tregulvet i det gamle, forlatte huset.

Og vansett hvor mange og muse som lette etter oss, var det ingen som så oss igjen.